

Arrest

**nr. 67 128 van 22 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 14 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juni 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LOOSVELT, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 oktober 2010 legde verzoeker samen met zijn Slowaakse partner een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 1 februari 2011 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Slowaakse partner.

1.3. Op 8 juni 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd verzoeker betekend op 20 juni 2011.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 01/02/2011 door S.M. (...) geboren te (...), op (...) van Indische nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing.

Artikel 40bis §2 van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende : "Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie, die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder zijn dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;"

Verder wordt in artikel 40bis §2 gesteld dat : "De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor aankomst in het Rijk van de vreemdeling die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben".

Aangezien de partner van betrokkene nog geen 21 jaar oud is en betrokkenen niet hebben aangetoond minstens één jaar voor de aanvraag in het Rijk te hebben samengewoond, voldoen zij niet aan aan de gestelde voorwaarden. Bijgevolg wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van het "artikel 40bis §2 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 2 en 3.2. b) gezinsherenigingsrichtlijn 2004/38/CE van de Europese Raad van 29 april 2004 en artikel 8 het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.), juncto artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht bestuurshandelingen, de schending van de motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur."

Verzoeker betoogt als volgt:

"Artikel 40bis Vw. bepaalt:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de burger van de Unie die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België".

Verzoeker en mevrouw K. (...) leerden elkaar reeds kennen in augustus 2008. op 5 februari 2010 werd zelfs een akte opgesteld tot aanvraag huwelijk tussen verzoeker en mevrouw K.(...)

Op 13 april 2010 wordt de huwelijksaanvraag geannuleerd. Mevrouw K. (...) verklaart dat zij nog wat wil wachten met het huwelijk. Zij bevestigt op het stadhuis dat hun relatie niet beëindigd is, maar dat zij nog wel zal zien of zij ook effectief zal huwen met verzoeker.

Mevrouw K. (...) is op 19 mei 2010 bij verzoeker ingetrokken.

Op 20 oktober 2010 wordt een verklaring van samenwoning afgelegd. Uiteindelijk wordt de aanvraag tot een verblijfskaart ingediend op 1 februari 2011.

Er bestaat geen betwisting over dat verzoekers op het ogenblik van hun aanvraag een relatie met elkaar onderhouden van meer dan één jaar.

Per schrijven van 2 februari 2011 wordt door verwerende partij volgende vraag gesteld:

"Aangezien dat de partner van de betrokkene nog geen 21 jaar is, moeten er bewijzen voor gelegd worden dat betrokkenen reeds één jaar voor het indienen van de bijlage 19ter samengewoond hebben".

De bestreden beslissing van 8 juni 2011 haalt artikel 40bis §2 Vw. aan om te besluiten als volgt:

"Aangezien de partner van betrokkene nog geen 21 jaar oud is en betrokkenen niet hebben aangetoond minstens één jaar voor de aanvraag in het Rijk te hebben samengewoond, voldoen zij niet aan de gestelde voorwaarden.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene geweigerd".

De motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische overwegingen moeten vermeld worden die aan de beslissing ten grondslag liggen. (zie RvS nr. 58.443, 1 maart 1996, Gilson e.a)

De richtlijn 2004/38/EG van het EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG bepaalt in artikel 2 wat dient verstaan te worden onder "familielid":

"2. „familielid":

a) de echtgenoot;

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan";

Daarnaast bepaalt artikel 3 van de richtlijn:

"1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf".

De richtlijn laat niet toe om een onderscheid te maken tussen een meerderjarige persoon van 18 jaar en een meerderjarige persoon van 21 jaar.

In de mate dat de beslissing gesteund is op de overweging dat verzoeker en zijn partner weliswaar meerjarig zijn doch niet de volle leeftijd van 21 jaar hebben bereikt, schendt de beslissing de richtlijn, artikel 8 EVRM en het gelijkheidsbeginsel.

De Raad van State aanvaardt dat het de bescherming van het gezins -en privéleven valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (zie ondermeer RvS 18 februari 1998, nr. 71.921; RvS 26 juni 1987, nr. 28.239; EHRM 9 april 1996, Adegbie t./ Oostenrijk; EHRM 26 maart 1992, Beljoudi t./ Frankrijk).

Weliswaar laat artikel 8.2 EVRM toe om uitzonderingen te maken op de bescherming van het privéleven wanneer dit nodig is voor de maatschappelijke orde, doch er wordt wel steeds verwacht dat de overheid daarbij een afweging maakt tussen de belangen van het individu (relatie partner) en de verblijfsweigering.

In casu is er geen dergelijke afweging gemaakt, zodat niet kan nagegaan worden of het proportionaliteitsbeginsel werd geëerbiedigd (artikel 8 EVRM en de motiveringsplicht).

Verwerende partij was nochtans op de hoogte van deze gegevens, o.a. naar aanleiding van de aanvraag tot huwelijk ingediend op 5 februari 2010.

Welnu, bij elke beslissing waarbij geraakt wordt aan het gezinsleven, moet rekening houden met het recht op eerbiediging van het privé -en gezinsleven (R.v.St. nr. 79.839, 21 april 1999, T.Vreemd. 1998, 336; RvS. nr. 70.427, 18 december 1997, RRD 1998,122; RvS nr. 61.972, 25 september 1996, T.Vreemd. 1997, 31). Doordat nergens in de beslissing uit blijkt dat er weldegelijk rekening wordt gehouden met de familiale en professionele elementen, miskent de bestreden akte haar motiveringsplicht (vlg, R.v.St. nr. 86.189, 23 maart 2000, APM 2000, 71)."

2.2 De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van art. 40bis §2 van de wet van 15 december 1980, art. 2 en 3.3 b) van de gezinsherenigingsrichtlijn 2004/38/CE, art. 8 EVRM, juncto art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, het gelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, in zoverre verzoeker zich beroept op de beginselen van behoorlijk bestuur, zonder dit verder te preciseren, het middel in die mate onontvankelijk is, bij gebreke aan de voldoende duidelijke omschrijving van een geschonden geacht rechtsbeginsel:

"Wat de aangevoerde schending van de beginselen van behoorlijk bestuur betreft, stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden als de wijze waarop dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoeker verwijst in zeer algemene bewoordingen naar de beginselen van behoorlijk bestuur zonder ze verder te preciseren. Het is niet aan de Raad om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk" (RW nr. 50.466 d.d. 28 oktober 2010).

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 4 0bis van de wet van 15 december 1980 werd ingevoerd bij wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel vormt de omzetting van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna de richtlijn). Gelet op deze omzetting kan verzoeker zich prima facie niet meer beroepen op de directe werking van de richtlijn. Bovendien blijkt uit de voorbereidende werken van deze wet (memorie van toelichting bij de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. , Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, p. 40-41) dat de richtlijn het recht op gezinshereniging van partners van wie het partnerschap niet gelijkwaardig is met het huwelijk, niet voorziet. Deze partners worden vermeld in artikel 3, § 2, b) van de richtlijn, waar verzoeker eveneens naar verwijst, volgens hetwelk het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht de binnenkomst en het verblijf van de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen relatie heeft, vergemakkelijkt. De Belgische wetgever heeft gebruik gemaakt van artikel 37 van de richtlijn, dat de lidstaten toestaat om meer gunstige bepalingen toe te passen op personen waarop de richtlijn betrekking heeft. Bij gebreke aan een regeling in de richtlijn dienaangaande, maakt verzoeker een schending van deze richtlijn, in zoverre hij zich op de directe werking hiervan zou kunnen beroepen, desgevallend geenszins aannemelijk (zie ook RVV nr. 58.244 d.d. 21 maart 2011).

Wat het verschil in behandeling betreft tussen koppels waar beide partners 21 jaar of ouder zijn en koppels waar één van de partners nog geen 21 jaar oud is, heeft verwerende partij de eer eveneens te verwijzen naar de voormelde voorbereidende werken waarin, naar analogie wordt verwezen naar de regel voorzien in art. 10 van de wet van 15 december 1980, waar voor een geregistreerd partnerschap met een derdelander ook wordt voorzien in de leeftijdsvereiste van 21 jaar voor de twee partners.

Art. 10 van de wet van 15 december 1980 werd ingevoerd bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De voorbereidende werken van deze wet (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2005 -2006, n° 2478/001, p. 20 - 21) verduidelijken dat de vereiste minimumleeftijd van 21 jaar voor zowel echtgenoten als ongehuwde partners werd ingesteld "met het oog op een betere integratie en teneinde gedwongen huwelijken te voorkomen". In casu is er geen sprake van een huwelijk, maar wel van een geregistreerd partnerschap tussen verzoeker en zijn partner. De vereiste minimumleeftijd van 21 jaar werd dus ingesteld met het oog op een betere integratie. Verzoeker kan bijgevolg niet

voorhouden dat het verschil in behandeling tussen koppels waar beide partners 21 jaar of ouder zijn en koppels waar één van de partners nog geen 21 jaar oud is, niet objectief of niet redelijk gerechtvaardigd zou zijn. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat gelijkaardige situaties op een verschillende manier behandeld zijn. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen (zie ook RW nr. 58.244 d.d. 21 maart 2011).

Wat betreft de vermeende schending van art. 8 EVRM, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt zijn recht op gezinsleven niet te kunnen uitoefenen in India. Het enig middel is om al die redenen niet ernstig."

2.3. Aangezien verzoeker in zijn middel duidelijk aangeeft dat hij de motiveringsplicht en het gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, kan de verwerende partij niet gevolgd worden wanneer ze stelt dat verzoeker zich beroept op beginselen van behoorlijk bestuur zonder deze verder te preciseren. Dit onderdeel van het middel is derhalve wel degelijk ontvankelijk. Voor zover kan

worden aangenomen dat er een exceptie van onontvankelijkheid van het onderdeel van het middel wordt opgeworpen in de nota van verwerende partij dient zij derhalve te worden verworpen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, zoals vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, dient verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369).

2.4. In artikel 2 van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) wordt gedefinieerd wat onder familielid van een burger van de Unie dient begrepen te worden:

"2. 'familielid':

a) de echtgenoot;

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;

(...)"

Artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

"1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

c) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

d) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf".

Artikel 40 bis, §2, 2°, en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luiden als volgt:

" (...) § 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;

(...)

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°. De minimumleeftijd van de twee partners bedoeld in 2° wordt teruggebracht tot 18 jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij voor de aankomst in het Rijk van de burger van de Unie die vervoegd wordt, reeds tenminste een jaar samengewoond hebben. (...)"

2.5. De voorbereidende werken van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, stellen in verband met de invoeging van artikel 40, §4, 2° tweede lid, van de Vreemdelingenwet het volgende: *“De richtlijn voorziet het recht op gezinshereniging van de partners van wie het partnerschap niet gelijkwaardig is met het huwelijk niet. Deze partners worden vermeld in artikel 3, § 2, b), van de richtlijn, volgens hetwelk het gastland, overeenkomstig zijn nationaal recht, de binnenkomst en het verblijf van de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft, vergemakkelijkt. Overeenkomstig artikel 37 van de richtlijn, dat de Lid-Staten toestaat om gunstigere bepalingen toe te passen op de personen waarop de richtlijn betrekking heeft, heeft de regering beslist om het recht op gezinshereniging toe te kennen aan de partners die aan de bovenvermelde voorwaarden voldoen.”* (Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, p.40).

2.6. Daargelaten de vraag of verzoeker zich nog dienstig kan beroepen op een schending van bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn, daar waar deze richtlijn door de hierboven vermelde wet van 25 april 2007 werd omgezet naar Belgisch recht, blijkt uit het gestelde in de punten 2.4 en 2.5 dat verzoeker niet dienstig kan betogen dat de Burgerschapsrichtlijn niet toelaat om bij een vreemdeling die zich beroept op een duurzame relatie met een burger van de Unie een onderscheid te maken tussen een meerderjarige persoon van 18 jaar en een meerderjarige persoon van 21 jaar en kan hij hieraan evenmin dienstig de schending van het gelijkheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM koppelen. De Burgerschapsrichtlijn beschouwt immers de partner van een burger van de Unie wiens partnerschap niet gelijkwaardig is aan het huwelijk niet als een familielid van de burger van de Unie in de zin van artikel 2 van de Burgerschapsrichtlijn. Artikel 3, §2, b) van de Burgerschapsrichtlijn stelt wel dat de lidstaten overeenkomstig hun nationaal recht het binnenkomst en verblijf van de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft, moeten *“vergemakkelijken”*. De Belgische staat kon dus zelf de voorwaarden moduleren voor de binnenkomst en verblijf van de partner met wie de burger van de Unie een duurzame relatie heeft en heeft er bijkomend voor geopteerd om de partner van de burger van de Unie die aan de gestelde voorwaarden voldoet, ook het recht op gezinshereniging toe te kennen, net als de familieleden vermeld in artikel 2 van de Burgerschapsrichtlijn.

2.7. Waar verzoeker de schending opwerpt van artikel 8 EVRM herinnert de Raad eraan dat deze bepaling erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- en gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu voorwaarden voor de erkenning van een verblijfsrecht als partner van een burger van de Unie, zoals bepaald in artikel 40 bis, §2, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden. Verzoeker betwist deze vaststelling niet. Er is in casu dan ook geen positieve verplichting voor de Belgische Staat om verzoeker toe te laten op zijn grondgebied op grond van zijn gezinsleven.

2.8. Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen die in se bestaan in het verderzetten van zijn relatie met een Slowaakse onderdane, ook al voldoet hij niet aan de in de wet bepaalde voorwaarden en de belangen van de Belgische Staat die bestaan in het vrijwaren van de verblijfsreglementering.

2.9. Verzoeker heeft blijkens het administratief dossier geen hinderpalen aangevoerd voor het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Evenmin maakt hij ervan gewag in zijn verzoekschrift.

2.10. Gelet op het gestelde in de punten 2.7 tot en met 2.9 diende de verwerende partij geen specifieke afwegingen te maken in het licht van artikel 8 EVRM.

2.11. Waar verzoeker verwijst naar arresten van de Raad van State dient de Raad op te merken dat verzoeker nalaat aan te tonen dat zijn situatie gelijkaardig is aan de situatie van vreemdelingen die aanleiding gegeven hebben tot de geciteerde rechtspraak.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA